

Anu Utukka

*Kaupungissa Huttunen
ja muita kertomuksia*

Romaani

Kaupungissa Huttunen ja muita kertomuksia

ANU UTUKKA

**Kaupungissa Huttunen
ja muita kertomuksia**

© 2019 Anu Utukka

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2995-3

Sisällysluettelo

KAUPUNGISSA HUTTUNEN	7
LEPAKKO	20
NAHKAISET KENGÄT	25
SINGERIN VARAOSA	29
KANARIALINTU MENETTI PUOLISON JA HIIRILAPSI KATOSI	35
SAMMAKKO	39
HEVOSKULJETUS	43
ESTYNEIDEN JA ERONNEIDEN RY:N TOI- MINTAA	54
KASSU	60

MISU	70
TYTTÖJEN BISNES	73
RYTTYLÄINEN	77
KIRJE ENKELILLE	81
LAPISSA	87
KODITON	93
NAARASSUDEN VIIMEINEN PESÄ	100
ÄITIÄ ETSIMÄSSÄ	104
KARTANON MENETYS	110
ENKELIN PIERU	136
KOULUKIUSAUSTA 1950 – LUVULLA	140
KOULUKIUSATTU 2000-LUVULLA	144
KIRJE ENKELILTÄ	146

KAUPUNGISSA HUTTUNEN

Sinä aamuna heräsi pappa ensimmäisenä. Hän pisti sikarin palamaan ja aukaisi akkunan. Kesäaamu ryntäsi sisään levottomana, uteliaana, ahdistavana kaikkine tuoksuineen ja äänineen, kosteaan suoilmaan oli tarttunut orvokkien, omenankukkien ja liian myöhään kukkivan sireenin tuoksu. Linnut lensivät sekopäinä ylös ja alas hyönteisten perässä toittottaen omaa tärkeyttään ja kiirettään. Pappa sytytti tulen hellaan ja laittoi pannun levyille. Hän istuutui omalle paikalleen pöydän ääreen, oikaisi selkänsä ja heilautti vatsansa sopivaan asentoon. Sitten hän siirsi sokeriastian ja pullavadin syrjään ja otti korttipakkansa astiakaapin reunalta, Korttipakka hävisi kämmenen sisään. Kuului tasainen läiskytys. Hellan tuli humisi ja kahvipannun nokasta alkoi tulla höyryä. Hän jätti kahvin hautumaan ja lähtiparran-ajoon saunalle. Pappa otti mennessään kylmää vettä kaivolta.

Olen iloinen, kun laitatin tuon saunan. Saa parhantansa ajettua näin mökilläkin, hän ajatteli. Hetkeä myöhemmin asteli pappa tukka sliipattuna, tuoksuavana keittiöön kahville. Kamarista alkoi kuulua

ääniä. Eteisestä kuului ensin pienten askelten tassutusta ja ovi aukeni.

– Pappaa!

– Tule Papan luokse Jenni, tule! Pappa kuiskaa Sinulle salaisuuden. Ei kerrota kenellekään. Eikös? Hyppää tänne polvelle pian!

Papan nauru oli leveä, papan suu oli iso ja tuoksui sikariltä. Tytön pää hävisisi kämmenen sisään.

– Pappa tykkää Jennistä!

– Mitäs te täällä kuiskuttelette heti aamusta?

Mummi seisoi vanhassa aamunutussa makuuhuoneen ovella.

– Linnut mekastivat niin että heräsin, sanoi pappa. Olen keittänyt kahvin ja ajanut partani ja tässä sitä sitten vaihdetaan salaisuuksia Jennyn kanssa!

Tyttö ei puhunut mitään. Hän piti kiinni papan rinnoista ettei putoaisi penkin alle.

– Tulee ihana päivä, tänään sitten mennään uimaan, suunnitteli mummi.

– Arto, Arto uimaan, mummi tano, uimaan, autolla mennään!

Auton akkunasta vilisivät ohi kirkkaanvihreät kaura- ja ohrapellot sekä jo hiukan harmaantuneet, leikkuuta odottavat heinäpellot. Jokainen talo oli peltotikkunsa ympäröimänä erillään toisista. Peltoja reunustivat ikivanhat kivirauniot. Niiden ympärillä oli vadelmapensaita ja ahomansikoita.

– Missä on se talo, jossa ne hyppivät kaivoon vuorotellen?

– Älähän nyt Arto noin sano, mummi kertoo.

Mummi huokasi ja aloitti kertomuksensa. Kohta ajetaan Saviniemi nimisen talon ohi. Kaikki alkoi muutamavuosi sitten, kun emäntä meni aamulypsylle ja huomasi hollannikkaat kaivon reunalla. Emäntä ihmetteli sitä. Että joku oli kävellyt kaivolle hollannikkaat jalassa ja kuitenkin ei ollut tulojälkiä. Kävi sitten ilmi, että talon 18-vuotias tyttö oli kärsinyt rakkaushuolista ja sitten hypännyt kaivoon.

– Nyt. Nyt, aja pappa hiljempää, tuo se talo on, mummi huusi kiihtyneesti!

– Miksi se hyppäsi ilman kenkiä, oliko kengät uudet, Arto kysyi?

– No, en osaa oikein sanoa, annetaan asian jo olla, mummi huokasi.

– Hei käärmekuusi! Miksikäähän ne ovat kiertyneet toistensa ympäri?

– Ne rakattaa toitiaan, Jenni vastasi Artolle.

Makea, kuiva heinäkuun tuoksu tuli metsän sisästä. Lepät ojentelivat täyteläisiä lehvistöjään. Metsäkana unelmoi ison kiven takana, säikähti ja läksi lentoon. Metsän kasvit ja eläimet olivat päällekkäin ja limittäin tuoppien toisiaan. Pippurintuoksuinen maruna pensas oli tunkeutunut kasvamaan keskelle muurahaispesää. Papan suuret lenkkitossut läpsivät

kovalla polulla. Kädet viuhtoivat raskaasti, hegitys kulki puuskittain. Polun reunalle ilmestyi sammaloitunut kuoppa.

– Tuossa on se kuoppa, Arto, mummi huusi jonon viimeisenä. Täällä oli sodan aikana rintamakarkuri. Pappakin oli sodassa, melkein lapsena lähti, muista se, Arto!

– Tuonne kuopaanko se karkasi?

– Sinne juuri. Siellä se kuulemma eli monta vuotta. Katso, kuoppaan on tehty seinätkin!

– Olipahan sillä ainakin uimaranta lähellä, Arto tuumi.

Ensiksi näkyi vanha lato, sitten tervalepät ja viimeksi sininen järvenselkä. Järveä reunustivat pienet punaiset, keltaiset ja ruskeat tulitikkulaatikon näköiset kesämökit. Kallellaan oleva keskikajapullo ja tupakkiaski kimaltelivat rantavedessä, parvi kalanpoikia pyrähti selälle päin. Tervalepät varjostivat rantavettä ja vedenalainen kasvusto näkyi rantavedessä. Artolla ja Jennillä oli nenä kiinni rantavedessä. Pappa heittäyi nurmikolle. Pilvet ajoivat toisiaan takaa.

Kun kaikki olivat uineet tarpeeksi, niin lähdettiin soittamaan synnytyssairaalaan. Kirkonkylän matkahuollon edessä ei ollut ainoatakaan linja-autoa. Ikkunapöydän ääressä oli baarin ainoa asiakas. Puolillaan oleva kaljapullo ja tupakkiaski oli nenän edessä. Miehellä näytti olevan parempi vaatekerta

Utukan kertomukset pohjautuvat toritarinoinhin, osa on kuitenkin fiktiivisiä. Hänen kertomuksensa käsittelevät usein eläimiä ja lapsia sekä avuttomia ihmisiä. Näitä hän on tavannut työskennellessään psykoterapeuttina ja sosiaalialan kouluttajana.

ISBN: 978-952-80-2995-3

www.bod.fi